

fferner man sig fra at naae et Resultat. For det Første har der allerede længe været forudsat ved Forhandlinger angaaende denne Sag visse gjennem jydsk Blade bekendtgjorte Forslag, der senere ere komne igjen i Kjøbenhavnske Blade i noget modificeret Skikkelse. Nu see vi, at de Forslag, som ere fremkomne, ikke vare ægte, vi have nu faaet omdeelt andre Forslag, der ere heelt forskjellige fra de første. Deri ligger en stor Uklarhed. I den Tale, vi have hørt af den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning), synes mig ogsaa at være megen Uklarhed. Det, han raader til, det er slet Intet at bevilge. At bevilge Noget anseer han for eensbetydende med at slyde Sagen ud i længere eller kortere Tid, $\frac{1}{2}$ Aar, 8 Maaned, eller længere Tid. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det Spørgsmaal, om der skal bevilges Noget eller Intet, slet ikke foreligger. Ved 2den Behandling er der bevilget 85,000 Rdl. til Rivellering; der kan altsaa ikke være Tale om nu, da der intet Forslag foreligger om, at disse 85000 Rdl. skulle gaae ud, Intet at bevilge. Den ærede Rigsdagsmand som holder for, at man Intet skal bevilge, foreslaaer selv at bevilge 50,000 Rdl., og altsaa foreslaaer han os at gjøre det, som skal skade og udhale Sagen. Den ærede Rigsdagsmand vil ogsaa, at Statens Ingeniører, naar Indenrigsministeren henvender sig til dem, skal vide fuld Bæst, og kunne opgive: saa og saa meget skal Banen koste; thi ellers vil han, at han ikke maa forhandle med dem. Men det Ministeren begjærer for at skaffe de fuldstændige Oplysninger, det er jo netop Pengene til at sætte dem istand dertil. Jeg seer heller ikke, hvorledes disse to Ting kunne føies sammen. Den ærede Rigsdagsmand mener, at der nu kun vil være Tale om en 8 à 9 Millioner og at der senere, naar Staten selv skal bygge, vil være Tale om 20 à 30 Millioner; men jeg vil gjøre opmærksom paa, at det Forslag fra Betø, som sidst er fremkommet, og som er trykt omdeelt idag, fordrer en Sum af 5000 Bund Sterling i 4 pCt. danske Obligationer for hver engelsk Mill Jernbane, hvilket af ham er beregnet til det Halve af, hvad Banen vil koste. Naar der altsaa kun her er Tale

om 8 à 9 Millioner, saa vil der senere ikke kunne være Tale om mere end det Dobbelte, altsaa ikke 20 à 30 Millioner, men kun om 16 à 18 Millioner (Tscherning: Man gaaer en anden Vej, en meget længere Vej, nemlig til Randers!). Det er ikke sagt, at denne Vej er længere (Tscherning: Jo!). Det troer jeg ikke. Den Vej, som er affat paa det Kört, der er fremlagt, gjør en stor Bue op imod Ribe, og naar dertil lægges Længden af Sidebanerne ned til Nystyten, vil denne Bane derved blive længere end den af Ministeren foreslaaede. Ministeriets er den korteste. Andre Udtryk, som den ærede Rigsdagsmand har brugt, kan jeg ikke Andet end beklage. Man har saa ofte for Kjøbstædernes Bedkommende villet gjøre gjældende, at der skulde tages et ganske særligt Hensyn til dem, og man har med Rette beklaget sig over den Stilling, Kjøbstæderne derved kom til at indtage; men jeg indseer ikke rettere, end at den ærede Rigsdagsmand stiller sig i et Forhold ligeoverfor Kjøbstæderne, der lider af den modsatte Censidighed, „dersom vi tage Hensyn til Kjøbstæderne ved Jernbanens Anlæggelse, saa er det personlige Hensyn, der tages, men dersom man lægger den udenfor Kjøbstæderne, bliver det Stats-hensyn“. Saaledes yttrede den ærede Taler sig omtrent. Jeg troer, at det er en aldeles urigtig Betragtningssaaede. Den, der vil gavne det hele Land ved Hjælp af en Jernbane, han gavner netop Landet, naar han fører Jernbanen til de Midtpunkter, som nu ere tilstede for Handel og Omsætning. Vil man spørge, paa hvilken Maade bringer man en lettere Affætning tilveie af en Egns Produkter, saa bliver Svaret, at man bringer en lettere Affætning tilveie ved at skaffe en let Communication tilstede fra de Punkter, hvor alle Veie løbe sammen; men hvilke ere nu disse Punkter over hele Landet, hvor alle Veie løbe sammen? Det er Kjøbstæderne. Dersom man altsaa vil lette Landet Affætningen af dets Produkter, saa skal man lette Affætningen for Kjøbstæderne. Den Tanke, at opdyrke en øde Egn ved Hjælp af en Jernbane, er efter min Mening en forkeert Tanke; man opdyrker ikke en øde Egn ved en Jernbane; thi jeg skal tillade mig at